

РЕШЕНИЕ

№ 904

гр. Сливен, 30.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЛИВЕН, XI СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ива Ил. С.а Коджабашева

при участието на секретаря Андреана Ст. Станчева
като разгледа докладваното от Ива Ил. С.а Коджабашева Гражданско дело № 20232230103791 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на З. С. С. от гр. Сливен срещу Прокуратурата на Република България, с която е предявен иск по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ.

В исковата молба се твърди, че с Постановление от 18.04.2022 г. по ДП № 13/2021 г. по описа на РС „Военна полиция“ - Сливен, прок. пр. вх. № 212/2021 г., ДП № 39-РП/2021 г. по описа на ВОП - Сливен ищецът бил привлечен като обвиняем за престъпление по чл. 311, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. чл. 26, ал. 1 НК, за което се предвижда наказание „Лишаване от свобода“ до пет години. След приключване на разследването по досъдебното производство, с Постановление от 01.07.2022 г. по чл. 375 НПК, материалите по ДП били внесени във Военен съд - Сливен, като деянието било преквалифицирано по чл. 311, ал. 2, вр. чл. 20, ал. 2, вр. чл. 26, ал. 1 НК. Било образувано АНД № 44/2022 г. по описа на Военен съд - Сливен. В хода на наказателното дело представителят на ВОП - Сливен поддържал обвинението, докато ищецът от началото до края на наказателното производство твърдял, че е невинен и не е извършил деянието, в което е обвинен. В съдебното производство пред Военен съд - Сливен били проведени две съдебни заседания, в които били разпитани множество свидетели, като с Решение № 10/08.09.2022 г. по АНД № 44/2022 г. по описа

на Военен съд - Сливен, ищецът бил признат за невиновен и бил оправдан за повдигнатото му обвинение за престъпление по чл. 311, ал. 2, вр. чл. 20, ал. 2, вр. чл. 26, ал. 1 НК. Първоинстанционното решение било протестирано от ВОП - Сливен и по депозирания протест било образувано ВАНД № 59/2022 г. по описа на Военно - апелативен съд. С Решение № 27/23.12.2022 г. по ВАНД № 59/2022 г. по описа на Военно-апелативен съд, протестираното първоинстанционно решение било потвърдено изцяло и влязло в сила на 23.12.2022 г. Ищецът излага, че воденото срещу него наказателно производство се отразило негативно на психиката и здравословното му състояние. До този момент ищецът бил с чисто съдебно минало и с оглед повдигнатото му обвинение за умишлено престъпление, наказуемо с лишаване от свобода до пет години, както и предвид статута му на военнослужещ, бил силно разтревожен за бъдещето си. До този момент ищецът постигал добри резултати при изпълнение на служебните си задължения и имал амбициите да се развива професионално, но повдигнатото му обвинение било пречка за това. Особено тежко се отразила на психиката му извършената полицейска регистрация, включваща заснемане, вземане на отпечатъци от пръстите на двете ръце и секрет от устната кухина за ДНК проба. Ищецът описва, че след привличането му като обвиняем станал затворен, избягвал контакти, изградил бариера между себе си и околния свят. От притеснение не можел да спи и да се храни пълноценно, в резултат на което отслабнал. В този период се изострили и отношенията му с неговите близки и приятели, тъй като ищецът станал нервен, раздразнителен, избухлив и най-малкият повод ставал причина за пререкания. По тази причина ищецът допълнително се затворил в себе си, за да не причинява стрес и да не влиза в конфликт с близките и приятелите си. Ищецът излага, че след постановяване на първоинстанционната оправдателна присъда на 27.06.2022 г., до известна степен се успокоил, но след протеста на ВОП - Сливен стресът, който не бил възмогнал, отново се възобновил и то в по - голяма степен от преди. Ето защо, независимо от позитивното за ищеца решение на Военно-апелативен съд състоянието му не се подобрило и дълго време след приключване на наказателния процес ищецът продължил да изпитва тревожност. Ищецът изтъква още, че и към настоящия момент не е напълно психически възстановен от преживяното. На изложените основания, ищецът намира, че са налице всички предпоставки за ангажиране отговорността на Прокуратурата

на РБ по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ, поради което моли същата да бъде осъдена да му заплати обезщетение за претърпените неимуществени вреди в размер на 5000,00 лв. и обезщетение за претърпените имуществени вреди в размер на 1600,00 лв., ведно със законната лихва върху сумите, считано от 23.12.2022 г. до окончателното им изплащане. Претендира и направените по делото разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е депозиран отговор на исковата молба от прокурор в РП - Сливен, в качеството си на представляващ Прокуратурата на РБ, с който излага становище за неоснователност и недоказаност на предявения иск. Излага, че липсват доказателства за претърпените от ищеца неимуществени вреди. Наред с това възразява срещу размера на претенцията от 5000,00 лв. като прекомерно завишен и несъответстващ на принципа на справедливостта и изградената съдебна практика на съдилищата от съдебния район на ОС - Сливен. Излага, че наказателното производство е продължило в изключително разумен срок по смисъла на чл. 6 ЕКЗПЧОС, като от датата на привличането на ищеца като обвиняем до датата на внасяне на предложението за освобождаване от наказателна отговорност са изминали малко над два месеца, а до влизане в сила на оправдателното решение и то на две инстанции - около осем месеца. Спрямо ищеца е взета най-леката мярка за неотклонение - подписка, а с внасянето на постановлението по чл. 375 НК деянието е преквалифицирано в такова, за което предвиденото наказание е лишаване от свобода до една година или пробаия и е от категорията на тези, по които наказателната отговорност задължително се заменя от съда с административно наказание глоба. Ответникът излага също, че не е без значение и основанието за оправдаване на обвиняемия, а именно не поради това, че не е извършил деянието, а тъй като е преценено от решаващия състав, че поради ниската обществена опасност деянието е малозначително и поради това не съставлява престъпление. Цитира практика на ВКС, съгласно която поради етичната и обществена укоримост на извършеното от ищеца, макар и да не е престъпление, определеното обезщетение следва да е в по-нисък размер. Евентуално заявява, че е налице хипотезата на чл. 5, ал. 1 ЗОДОВ. Заявява също, че поради липсата на фактическа и правна сложност на делото, претенцията на ищеца за присъждане на разноски за заплатено адвокатско възнаграждение следва да бъде уважена в минималния размер като прави изрично възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на

пълномощника на ищеца.

В съдебно заседание ищецът, редовно призован, се явява лично и със своя пълномощник - адвокат, чрез който изразява становище за основателност на предявения иск и моли да бъде уважен. Моли за присъждане и на направените по делото разноски.

Ответната Прокуратура на Република България се представлява от прокурор в РП - Сливен, който изразява становище за неоснователност и недоказаност на иска и моли да бъде отхвърлен. Оспорва изцяло претенцията за имуществени вреди, поради липса на представени доказателства за настъпването им в хода на наказателното производство. Евентуално моли претенцията за неимуществени вреди да бъде уважена в по - нисък размер, тъй като претендираният от ищеца е прекомерно завишен и не отговаря на критерия за справедливост по смисъла на чл. 52 ЗЗД.

Като взе предвид събраните по делото доказателства и становищата на страните, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

От приетите по делото писмени доказателства се установява, че с Докладна записка с вх. № 803/07.04.2021 г. относно нерегламентирано съхранение на имущество в склад на военнослужещ от в. ф. *****, кап. Т. Д., ст. инсп. в сектор „РзП“ - Сливен на отдел „РРП“ при РС „Военна полиция“ - Сливен предложил да бъде заведена проверка за установяване наличие на данни за извършени правонарушения от лица по чл. 396 НПК.

С Постановление от 18.04.2022 г. по ДП № 13/10.08.2021 г. по описа на РС „Военна полиция“ - Сливен /№ 39-РП/ 2021 г., пр. № 212/2021 г. по описа на ВОП - Сливен, ефр. З. С. С., военнослужещ от военно формирование *****, бил привлечен като обвиняем за престъпление по чл. 311, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. чл. 26, ал. 1 НК. На обвиняемия била взета мярка за неотклонение „Подписка“. Обвинението било предявено лично и в присъствието на защитника - адв. М. Й. от АК - Сливен, упълномощен за защита по ДП № 13/2021 г. с пълномощно от 18.04.2022 г.

С Решение № 10 от 08.09.2022 г. по АНД № 44/2022 г. по описа на Военен съд - Сливен обвиняемият ефр. З. С. С. бил признат за невинен в това, че на неустановена дата в периода между 11.11.2020 г. и 27.11.2020 г. във в. ф. *****, действайки в условията на продължавано престъпление, в

качеството си на длъжностно лице по смисъла на чл. 93, т. 1, б „а“ от НК - назначен със заповед № РД-254/24.08.2020 г. на командира на в. ф. ***** в състава на инвентаризационна комисия на МОЛ - 41, 43, 47, 48, 73, 81 - с-на Т. С. П., в съучастие като съизвършител със ст. серж. Г. С. Г., мл. серж. П. И. И. и ц. сл. М. Р. Ж., в кръга на службата си съставил седем броя официални документи, а именно: Инвентаризационни описи и сравнителни ведомости на материални запаси П-№ 236/27.11.2020 г.; П-№ 237/27.11.2020 г., П-№ 238/27.11.2020 г.; П-№ 239/27.11.2020 г.; П-№ 240/27.11.2020 г.; П-№ 241/27.11.2020 г.; П-№ 242/27.11.2020 г., в които удостоверил неверни обстоятелства, с цел да бъдат използвани тези документи, като доказателство за тия обстоятелства - престъпление по чл. 311, ал. 2, вр. с чл. 20, ал. 2, вр. чл. 26, ал. 1 от НК, поради което и на основание чл. 378, ал. 4, т. 2 НПК, вр. чл. 9, ал. 2 от НК бил оправдан по повдигнатото му обвинение.

По протест от прокурор от ВОП - Сливен било образувано ВАНД № 59/2022 г. по описа на Военно-Апелативен съд.

Видно от Протокол № 44 от открито съдебно заседание, проведено на 14.12.2022 г. по делото, обвиняемият З. С. С. се явил лично и с адв. М. Й. от АК - Сливен. Представителят на ВАП заявил, че не поддържа протеста, но не го оттегля.

С Решение № 27 от 23.12.2022 г. по ВАНД № 59/2022 г. по описа на Военно-апелативен съд, протестираното първоинстанционно решение било потвърдено изцяло и влязло в сила на 23.12.2022 г.

В мотивите на въззивното решение е посочено, че първоинстанционният съд е изяснил обстоятелствата по делото прецизно и е стигнал до верния извод, че те характеризират деянието като такова с пониска степен на обществена опасност в сравнение с останалите престъпления от този вид. Обстоятелствата, относими към самото деяние, в комплекс с обстоятелствата, характеризиращи обвиняемите като личности с ниска степен на обществена опасност - чисто съдебно минало, много добри характеристични данни, трудова ангажираност, а в същото време и много висока оценка за изпълнение на служебните им задължения, липсата на каквито и да било дисциплинарни провинения, обуславят законосъобразността на извода на първоинстанционния съд, че извършеното от обвиняемите е малозначително. Преценката на първоинстанционния съд за

това, че инкриминираното деяние е с явно незначителна обществена опасност е законосъобразна, основана на вярна интерпретация на доказателствената съвкупност по делото, а деянието, формално осъществяващо признаците на престъплението по чл. 311, ал. 2, вр. с чл. 20, ал. 2, вр. чл. 26, ал. 1 от НК, за всеки един от обвиняемите, е малозначително, поради което неговата обществена опасност е явно незначителна и това изключва престъпния му характер, тъй като е налице хипотезата на чл. 9, ал. 2 от НК.

От приетите като писмени доказателства по делото Договори за правна защита и съдействие от 04.08.2022 г. и от 14.12.2022 г. се установява, че за процесуално представителство и защита по АНД № 44/2022 г. по описа на Военен съд - Сливен, ищецът заплатил в брой адвокатско възнаграждение в размер на 600,00 лв., а за процесуално представителство и защита по ВАНД № 59/2022 г. по описа на Военно-апелативен съд - София сумата от 1000,00 лв.

За установяване характера и интензитета на претърпените от ищеца неимуществени вреди и причинната им връзка с повдигнатото обвинение са разпитани свидетелите Я. З. - дългогодишен близък приятел на ищеца и Г. Г. - колега на ищеца. Съдът отчете евентуалната заинтересованост на свид. Г. от изхода на делото, поради обстоятелството, че видно от събраните писмени доказателства, наред с ищеца, свидетелят също е бил обвиняем по ДП № 13/2021 г. по описа на РС „Военна полиция“ - Сливен и оправдан с Решение № 10 от 08.09.2022 г. по АНД № 44/2022 г. по описа на Военен съд - Сливен. Служебно известно на съда е също, че по искова молба на свид. Г. срещу Прокуратурата на РБ, с която е предявен иск по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ, е образувано гр. д. № 3476/2023 г. по описа на СлРС. Въпреки това, съдът кредитира изцяло показанията и на двамата свидетели, тъй като ги намери за обективни и последователни, непосредствени и непротиворечиви нито помежду си, нито на останалите събрани доказателства.

От показанията на свид. З. се установява, че преди повдигнатото обвинение ищецът е бил много весел, енергичен, дружелюбен и отворен човек. Събирали се често с приятели. Свидателят описва, че през миналата година поведението на ищеца осезаемо се променило, първоначално криел притесненията си от своя приятел, но след като свид. З. го попитал какво се случва, ищецът му разказал, че срещу него се води разследване, че първо са

го разпитвали като свидетел, а впоследствие му било повдигнато обвинение. Ищецът започнал да страни от хората и от своите приятели, отказвал да им гостува. Свид. З. описва, че поведението му се променило и ищецът вече не бил човекът, когото свидетелят познава. Бил умислен, отказвал храна и напитки, притеснявал се да не загуби работата си и да не влезе в затвора. Ищецът се оплаквал, че не може да спи и видимо отслабнал много, изглеждал прежълтял. Здравословното състояние на ищеца, което до момента било отлично, се влошило, като ищецът посетил лекар и му били изписани лекарства за понижаване на високо кръвно налягане. Свид. З. му давал съвети да се успокои, но въпреки това ищецът продължавал да се безпокои. В началото ищецът криел случващото се и от родителите си, тъй като се притеснявал за здравето на сърдечноболната си майка. Свидетелят излага още, че към края на годината всичко приключило, но ищецът сякаш не можел да повярва. Още 2 - 3 месеца след това продължил да бъде по-затворен. Свид. З. описва, че към момента ищецът все още се възстановява, започнал е да възвръща състоянието си от преди обвинението, но все още на моменти отваря тази тема и не може да забрави. Свидетелят пояснява още, че макар и да е имал защитник - адвокат в наказателното производство, ищецът въпреки това се притеснявал от евентуално налагане на ефективно наказание „Лишаване от свобода“.

От показанията на свид. Г. също се установява, че преди обвинението ищецът е бил познат сред колегите си като нормален човек, разговорлив, приятен за събеседване, участващ в общия живот на поделението. Свидетелят описва, че в поведението на ищеца настъпила кардинална промяна в резултат на повдигнатото обвинение в престъпление. Промяната се изразявала в притеснение на ищеца от постоянно пристигащи призовки по делото. Тъй като поделението било малко като личен състав, наказателното производство станало достояние за всички, като някои от колегите започнали да коментират, че ищецът ще бъде освободен от служба и ще търпи наказание „Лишаване от свобода“. Ищецът изпитвал притеснения, че градената 20 години кариера и начин на живот ще бъдат разрушени от една осъдителна присъда. Свидетелят излага, че ищецът имал амбиции да бъде повишен, а обвинението неминуемо довело до негативно и подигравателно отношение към него, както от началниците, така и от колегите. Ищецът започнал да страни от колегите си, от друга страна наказателното производство срещу

него станало основана тема за мислене и за разговор. Ищецът се почувствал поставен пред дилемата дали да се освободи от армията или да се изчака резултата от присъдата. Психическото натоварване на ищеца довело до физическо отслабване. Според свид. Г., дълго време след оправдателната присъда ищецът не можел да се възстанови психически и все още на моменти започвал разговор и си спомнял с притеснение за случилото се.

Установеното от фактическа страна мотивира следните правни изводи:

Предявен е осъдителен иск с правна квалификация **чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ** за осъждане на Прокуратурата на РБ да заплати на ищеца З. С. С., ЕГН: ***** от гр. Сливен сумата от **5000,00 лв.** /пет хиляди лева/, представляваща обезщетение за неимуществени вреди и сумата от **1600,00 лв.** /хиляда и шестстотин лева/, представляваща обезщетение за имуществени вреди, причинени от подвигнатото му незаконно обвинение в извършване на престъпление по чл. 311, ал. 2, вр. чл. 20, ал. 2, вр. чл. 26, ал. 1 НК по ДП № 13/2021 г. по описа на РС „Военна полиция“ - Сливен, прок. пр. вх. № 212/2021 г., ДП № 39-РП/2021 г. по описа на ВОП - Сливен, по което обвинение е оправдан с влязло в сила решение по АНД № 44/2022 г. по описа на Военен съд - Сливен, ведно със **законната лихва** върху сумите, считано от 23.12.2022 г. до окончателното им изплащане.

Искът е **процесуално допустим**. Същият е предявен от лице с правен интерес и срещу надлежна пасивно легитимирана страна - Прокуратурата на Република България.

Съгласно чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ, държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващите органи, прокуратурата или съда, при обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, или поради това, че наказателното производство е образувано, след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано. Разпоредбата визира няколко отделни хипотези, представляващи самостоятелни основания за ангажиране отговорността на държавата, една от които е в случаите на постановена оправдателна присъда, съответно оправдателен диспозитив на съдебно решение, с оглед

административнонаказателния характер на производството, какъвто е настоящият случай. Последното е достатъчно основание, за да се квалифицира обвинението като незаконно, независимо дали отделните процесуално-следствени действия са били извършени в съответствие със закона и правомощията на съответния правозащитен орган, доколкото законът разглежда незаконосъобразността на плоскостта на крайния резултат от наказателното производство, а отговорността на държавата следва да бъде ангажирана дори когато формално са били налице предпоставки за образуване на наказателно производство - законен повод и достатъчно данни за престъпление.

Съгласно чл. 4 ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Отговорността по ЗОДОВ е обективна, следователно държавата отговаря по доказаната материалноправна претенция, независимо от наличието на вина у правозащитния си орган.

В случая, за да бъде ангажирана отговорността на Държавата по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ, ищецът следва да установи по несъмнен начин, в условията на пълно и главно доказване, че е бил привлечен като обвиняем по образувано наказателно производство, че е бил признат за невинен и оправдан по повдигнатото обвинение с влязло в сила решение, наличието на пряка причинно-следствена връзка между незаконното обвинение и претърпените имуществени и неимуществени вреди, размера на имуществените вреди и характера, степента и интензитета на претърпените неимуществени вреди.

Безспорно се установи по делото, че с Постановление от 18.04.2022 г. по ДП № 13/10.08.2021 г. по описа на РС „Военна полиция“ - Сливен ищецът е бил привлечен като обвиняем за престъпление по чл. 311, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. чл. 26, ал. 1 НК, а с Решение № 10 от 08.09.2022 г. по АНД № 44/2022 г. по описа на Военен съд - Сливен, влязло в сила на 23.12.2022 г., е признат за невинен и е оправдан по повдигнатото обвинение.

Изложеното мотивира извода за доказаност на претенциите на ищеца по основание.

Относно обезщетението за претърпени имуществени вреди:

Съгласно мотивите на ТР № 1/2017 г. на ОСГК на ВКС, в НПК не е уредена отговорността за разноси, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение от лицето, признато за невиновно или по отношение на което наказателното производство е прекратено. Поради това тези разноси могат да се претендират като имуществена вреда в производството за обезщетение на вреди от незаконосъобразно обвинение на основание чл. 2, ал. 1 ЗОДОВ. Тази отговорност е гражданска и се урежда от правилата на ЗЗД за отговорността от неизпълнение на общото задължение да не се вреди другиму, доколкото за отговорността на държавата за причинени вреди не са уредени особени правила в ЗОДОВ. Изразходваните средства за адвокатско възнаграждение в наказателното производство, приключило с оправдателна присъда или прекратено на основанията, посочени в чл. 2, ал. 1 ЗОДОВ, са имуществена вреда за лицето, подложено на неоснователна наказателна репресия, тъй като то има право на адвокатска защита във всеки стадий на това производство.

В случая от приетите като писмени доказателства по делото Договори за правна защита и съдействие от 04.08.2022 г. и от 14.12.2022 г. се установява по безспорен начин, че за процесуално представителство и защита по АНД № 44/2022 г. по описа на Военен съд - Сливен, ищецът е заплатил в брой на своя адвокат възнаграждение в размер на 600,00 лв., а за процесуално представителство и защита по ВАНД № 59/2022 г. по описа на Военно-апелативен съд - София ищецът е заплатил в брой сумата от 1000,00 лв. Договорите имат характер на разписка, с която се удостоверява, че страната не само е договорила, но и заплатила адвокатското възнаграждение.

Ето защо, претенцията на ищеца за обезщетение за имуществени вреди в размер на сумата от **1600,00 лв.**, представляваща заплатени адвокатски възнаграждения по АНД № 44/2022 г. по описа на Военен съд - Сливен и по ВАНД № 59/2022 г. по описа на Военно-апелативен съд - София, съдът намира за **изцяло основателна и доказана**, поради което следва да бъде уважена в пълния претендиран размер.

Неоснователно е възражението на ответника, че договорите за правна защита следва да са представени в самото наказателно производство, за да бъде основателна претенцията за имуществени вреди по ЗОДОВ. Именно защото в НПК не е уредена отговорността за разноси, представляващи

заплатено адвокатско възнаграждение от лицето, признато за невиновно или по отношение на което наказателното производство е прекратено, не е необходимо договорите за правна защита, удостоверяващи размера на договореното адвокатско възнаграждение на защитника и заплащането му в брой, да бъдат представени в самото наказателно производство. За участието на защитника е необходимо и достатъчно единствено адвокатско пълномощно, което в случая е било представено по ДП № 13/2021 г. по описа на РС „Военна полиция“ - Сливен, видно от приетия като писмено доказателство в настоящото производство препис на същото.

Редът за претендиране на тези разноски, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение в наказателното производство, е във вида им на претърпени имуществени вреди в производството за обезщетение на вреди от незаконосъобразно обвинение на основание чл. 2, ал. 1 ЗОДОВ. Съответно и в производството по предявения иск по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ се събират доказателствата за размера на претърпените имуществени вреди, съответно за заплатените в наказателното производство разноски за адвокатско възнаграждение, каквито безспорно са събраните по делото като писмени доказателства Договори за правна защита и съдействие от 04.08.2022 г. и от 14.12.2022 г.

Наред с това, договорените и изплатени в брой адвокатски възнаграждения, съответстват изцяло както на минималните размери по Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, така и на действителната фактическа и правна сложност на наказателните дела, разгледани в двете съдебни инстанции и на разумния и обичаен размер на дължимото възнаграждение с оглед реално осъществената от адвоката процесуална дейност по защита правата на клиента му.

Относно обезщетението за претърпени неимуществени вреди:

За причинените вследствие на незаконосъобразните действия на правозащитните органи неимуществени вреди, следва да бъде определено обезщетение, което съгласно § 1 от ЗР на ЗОДОВ, във връзка с чл. 52 ЗЗД, се определя от съда по справедливост.

При определяне на обезщетението, което да репарира причинените неимуществени вреди, съдът следва да отчете характера и степента на увреждането, начина и обстоятелствата, при които е получено и неговите

последници, тежестта на обвинението, неговата продължителност, каква мярка за неотклонение е била взета по отношение на неоснователно обвиненото лице и с каква продължителност, какви други мерки за процесуална принуда са били упражнени, колко, с каква продължителност и с какъв интензитет действия по разследването с участието на обвиняемия са били извършени, ефектът на всички тези действия върху ищеца, продължителност и степен на интензитет, възраст на увредения, обществено и социално положение, като определеният му размер не следва да бъде и източник на обогатяване за пострадалия. Като база за паричния еквивалент на причинената неимуществена вреда служи още и икономическия растеж, стандартът на живот и средностатистическите показатели за доходите и покупателните възможности в страната към датата на деликта.

При определяне на справедливия размер на обезщетението за неимуществени вреди съдът отчете, от една страна, че първоначално повдигнатото на ищеца обвинение за престъпление по чл. 311, ал. 1 НК не е било за тежко престъпление по смисъла на чл. 93, т. 7 НК, а взетата на обвиняемия с постановлението за привличане мярка за неотклонение е най - леката - „Подписка“. Делото е внесено в съда с Постановление по чл. 375 НПК, като деянието е преквалифицирано в по-леко наказуемото престъпление по чл. 311, ал. 2 НК. Наказателното производство, от датата на привличане на обвиняемия - 18.04.2022 г., до момента на влизане в сила на оправдателното решение на съда - 23.12.2022 г., е продължило в срок от 8 месеца, попадащ изцяло в рамките на разумния срок по чл. 6 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи. Следва да се отчете и обстоятелството, че обвиняемият е признат за невиновен още с акта на първостанционния съд, а представителят на Военно-апелативна прокуратура във въззивното производство е заявил, че не поддържа подадения протест.

От друга страна обаче, от събраните по делото доказателства, вкл. показанията на разпитаните по делото свидетели се установи, че ищецът е човек на 43 г., изключително съвестен, демонстриращ висок морал и уважение в колегиалните си взаимоотношения. Същият, в качеството си на военнослужещ, е държавен служител с особен статут, положил клетва да служи честно на народа си, да спазва Конституцията, законите на страната и уставите на въоръжените сили и да изпълнява безпрекословно заповедите на своите командири и началници. До момента на незаконното обвинение,

същият е изпълнявал задълженията си добросъвестно и старателно, с амбицията за кариерно израстване, като наред с чистото съдебно минало, няма данни за налагани на ищеца каквито и да е дисциплинарни наказания. Напротив, ищецът е бил известен сред колегите си с доброто си отношение към всички. Съдът придоби и непосредствени впечатления от ищеца, разкриващи личност с висок морал и притеснителен характер. В личния си живот, същият е бил познат сред приятелите си като весел, енергичен, дружелюбен и открит човек.

Безспорно се установи по делото, че в резултат на повдигнатото незаконно обвинение, ищецът е претърпял комплекс от интензивни негативни емоции и психически натоварващи изживявания. Нещо повече, видно от показанията на свид. З. и свид. Г., претърпените от ищеца неимуществени вреди, в пряка причинна връзка с незаконното обвинение, доказано надхвърлят обичайните нравствени, емоционални и психически терзания на личността. Установи се, че в резултат на обвинението, ищецът е започнал да избягва и страни от своите приятели и колеги, отслабнал е значително физически, нарушил се е сънят му, а иначе доброто му здравословно състояние се е влошило, като същият е започнал да приема лекарства за понижаване на високо кръвно налягане. Наред с това, предвид характеристиките на личността на ищеца, разкриващи го като изключително съвестен и притеснителен човек, емоционалното и психическото му състояние са били сериозно разстроени в резултат на незаконното обвинение. Установи се, че ищецът е изпитвал силна тревога, породена от коментарите на негови колеги, че е възможно ищецът да бъде уволнен от служба, дори и да търпи ефективно наказание „Лишаване от свобода“. Дори и наличието на защитник в наказателното производство не е успокоило ищеца.

Следва да се отбележи, че съдът не споделя доводите на представителя на ответната Прокуратура на РБ, че притесненията на ищеца от ефективно наказание „Лишаване от свобода“ са били безпочвени, след като същият е имал защитник в наказателното производство, който е разяснил правата му. Съдът намира, че дори и при пълно доверие на упълномощения адвокат, притесненията на ищеца са разбираеми и доказано реално изпитани в твърдения интензитет, предвид липсата на юридическо образование на ищеца и обстоятелството, че всяко едно осъдително решение, независимо от вида и

тежестта на наложеното наказание, би било пагубно за психиката на ищеца и пречатващо кариерното му израстване, на което е посветил усилията си.

Предвид всички отчетени обстоятелства, настоящият съдебен състав намира, че справедливият размер на обезщетението за претърпените от ищеца неимуществени вреди в резултат на незаконното обвинение възлиза на сумата от 5000,00 лв. Като база за паричния еквивалент на причинената неимуществена вреда следва да се отбележи още, че обезщетение в размер на 5000,00 лв. представлява сума по-малка от осем минимални месечни работни заплати за 2022 г. (5680,00 лв.), а също и по-малка от три средномесечни brutни работни заплати за страната през последното тримесечие на 2022 г. (5637,00 лв.)

Ето защо, претенцията на ищеца за присъждане на обезщетение за претърпените неимуществени вреди в размер на **5000,00 лв.** следва да бъде уважена изцяло в пълния предявен размер.

Действително, съдът споделя правилните и обосновани доводи на представителя на ответната Прокуратура на Република България, че в случая наказателното производство е протекло в разумен срок от 8 месеца, прокурорът от ВАП не е поддържал протеста и Прокуратурата на РБ не е допринесла по никакъв начин за разгласяване на случая, както и че обвиняемият е оправдан, тъй като деянието, макар и формално да е осъществило признаците на предвидено в закона престъпление, поради своята малозначителност е прието от съда като не общественоопасно по чл. 9, ал. 2 НК. Тези, отчетени от съда обстоятелства обаче, не мотивират определяне на по-нисък размер на обезщетението от справедливия такъв от 5000,00 лв., напротив, липсата на което и да е от тези обстоятелства би довело до определяне от настоящия съдебен състав на по-висок размер на справедливо обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди над този от 5000,00 лв.

Относно претенцията за законна лихва:

Основателността на главния иск обуславя дължимостта и на акцесорното вземане за обезщетение за забава в размер на законната лихва върху присъдените обезщетения за имуществени и неимуществени вреди, считано от 23.12.2022 г. - датата на влизане в сила на решението, с което ищецът е оправдан по повдигнатото обвинение, до окончателното им

изплащане, съобразно задължителните указания дадени в т. 4 от ТР № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС. Ето защо претенцията на ищеца за присъждане на законната лихва върху обезщетенията за имуществени и неимуществени вреди, считано от 23.12.2022 г. до окончателното им изплащане също следва да бъде уважена.

Относно разноските:

С оглед изхода на спора, на основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ и чл. 78, ал. 1 ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените от него разноски по делото в общ размер на **810,00 лева**, от които 10,00 лева - заплатена държавна такса и 800,00 лева - заплатено адвокатско възнаграждение.

Възражението на ответника в отговора на исковата молба за прекомерност на адвокатското възнаграждение на пълномощника на ищеца, съдът намира за неоснователно. С оглед цената на иска от 6600,00 лв., минималният размер на възнаграждението по чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в случая възлиза на 960,00 лв., а уговореното и заплатено възнаграждение от 800,00 лв. е в размер под минималния.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ с Булстат 121817309, с адрес гр. София, бул. „Витоша“ № 2 **ДА ЗАПЛАТИ** на **З. С. С.**, ЕГН: *****, с адрес *****, на основание **чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ**, сумата от **5000,00 лв. /пет хиляди лева/**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди и сумата от **1600,00 лв. /хиляда и шестстотин лева/**, представляваща обезщетение за имуществени вреди, причинени от подвигнатото на ищеца незаконно обвинение в извършване на престъпление по чл. 311, ал. 2, вр. чл. 20, ал. 2, вр. чл. 26, ал. 1 НК по ДП № 13/2021 г. по описа на РС „Военна полиция“ - Сливен, прок. пр. вх. № 212/2021 г., ДП № 39-РП/2021 г. по описа на ВОП - Сливен, по което обвинение е оправдан с влязло в сила решение по АНД № 44/2022 г. по описа на Военен съд - Сливен, ведно със **законната лихва** върху сумите, считано от

23.12.2022 г. до окончателното им изплащане, както и на основание **чл. 78, ал. 1 ГПК** сумата от **810,00 лв. /осемстотин и десет лева/**, представляваща направените по делото разноси.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Сливен в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Сливен: _____